

Sáng sớm hôm sau tiễn hai em miền Tây ra xe đi lên sân bay từ sớm. Mìn chia tay chia chân cũng chẳng có gì là bịn rịn hay sụt sướt gì cả. Xe đến nơi tôi xách đồ hộ hai em ra xe xong rồi chào mỗi câu:

- Hai người đi về cẩn thận nhé...!!

Tú Anh với Thuỷ cười tươi rói:

- Dạ, cảm ơn anh nhen. Ở đây có mấy ngày mà vui lắm á. Anh ở lại giữ sức khoẻ nha..Em chào anh.

Đóng hộ hai em cái cửa taxi, tôi đứng ngoài đợi xe chạy một đoạn mới đi vào trong nhà. Cũng hơi tiếc vì mất đi hai em đẹp nhất, sang nhất từ trước đến giờ. Tuy nhiên đó là lẽ tự nhiên rồi. Xinh đẹp như thế mà ở đây đi giá bèo bọt nó cũng không xứng đáng. Giả sử hai em miền Tây có ở lại thì cũng khiến mấy đứa kia nó không thích. Vì sự thiên vị của tôi, nhiều hôm Thuỷ với Tú Anh 10-11h đã xin đi ngủ. Do ban ngày hai đứa cũng đã phải đi mấy vé trên các khách sạn sang. Vả lại hai em ấy làm nhiều nhất một ngày cũng chỉ được 10 vé.

Sức khoẻ có hạn, nhưng tầm 10h thì hơi sớm. Nói thẳng ra là đẹp có quyền, ở đâu cũng thế thôi khi bạn là người kiếm tiền giỏi thì bạn sẽ được trân trọng. Nuôi gái cũng thế, ai làm được khách thì chủ quý như vàng. Như trường hợp của Dung ngày trước, bà chị lúc nào cũng thiên vị cho nó. Hai em miền Tây này tuy không cày cuốc được nhiều như Dung nhưng một vé các em ấy đi khách vip, ăn chia xong chủ cũng thu được khoản tiền có khi cả ba đứa làm cả ngày không được.

Nói thế để các bác biết làm Gái nhan sắc nó có giá như thế nào. Nói nôm na như cớ thên Quyết đi 10 vé cũng chưa bằng Tú Anh với Thuỷ đi một vé. Nhưng khổ cái khách vip đâu có nhiều, từ lâu lắm rồi quán tôi mới có lại mấy vị khách này. Ngày trước cũng có nhưng được một hai lần khách chạy gió hết. Đợt đó có Trang với Mỹ là hay được đi khách xịn. Đó là vì hai đứa nó trẻ lại xinh, nhưng không chiều được khách. Khi đã đi khách từ 2tr trở nên thì phải biết chiều chuộng từ a - z. Khoản này Dung làm được nhưng Dung lại hơi già so với yêu cầu. Với Dung chỉ thuộc dạng ưa nhìn chứ chưa phải là đẹp.

Trước khi đi đã dặn dò bọn nó kỹ:

- Khách bỏ nhiều tiền để đi, với lại mỗi vé các em đi cũng được trả cao (vé cao thì chia đôi vd 3tr nhân viên được 1tr5) nên các em đi làm phải cho ra làm.

Cũng vâng dạ, đồng ý đủ các kiểu. Nhưng đến khi đi lên khách sạn là lại chẳng ra gì. Có hôm khách điện thẳng về máy tôi mắng xoi xoi:

- Hàng họ thế này mà cũng đòi thu 3tr. Lừa đảo à..!?

Mà cũng nói luôn, khách lắm tiền cũng toàn loại máu mặt. Không phải mấy kiểu khách ba

bữa 2-300k mà thích thì làm mất lòng được. Số tiền họ bỏ ra cho một chuyến tàu nhanh không phải là rẻ. Tôi phải nhẹ nhàng hỏi lý do:

- Nhân viên nó lại sao hả anh..??

Ông khách nói:

- Nhân viên gì đi mà đến ngược cũng không cho sờ. Chạm vào thì giấy nảy lên. Cứ cái điện thoại như con ngọ ấy....

Bỏ ba củ ra đi nhân viên mà ngược nó không cho bóp thì đúng thật bố ai mà chịu nổi. Biết nhân viên nhà mình khó tính tôi phải chữa cháy:

- Anh thông cảm, tụi nó còn trẻ con. Có gì lát em chỉ lấy 1tr một đứa thôi.

Khách nói tiếp:

- Thế mà chị chú giới thiệu như thật. Làm ăn như này sau ai dám đến nữa. 500k còn không xứng đáng.

Vài lần như vậy dần dần khách xịn chẳng bao giờ gọi đến nữa. Đúng đợt rồi có Tú Anh với Thuỷ lượng khách giá cao mới dần dần quay lại. Riêng bản thân tôi nhìn cũng đã thấy chỉ có hai em ấy mới đủ tiêu chuẩn để đi tiếp khách vip. Dù gì lớp nhân viên trước đều là người dân tộc, ăn nói nó đã không được như người ta, lại thêm mấy cái tục lệ cấm sờ chỗ này, cấm sờ chỗ kia đâm ra khó làm ăn lắm. Mà dù xinh đến đâu thì cũng không sang, không quý phái như hai em miền Tây được. Chẳng thế mà Tú Anh với Thuỷ đi khách nào cũng ok. Chẳng ai gọi vốn gì cả, tôi chắc chắn một điều hai em miền Tây cực kỳ chiều khách. Lần nào đi khách cũng được bo ít thì 200 nhiều thì 2-3tr. Không chiều ai người ta bo lắm thế, có khi các em ấy phải cày nát quyển Kamasutra rồi cũng nên.

Sự ra đi sớm của hai em ấy là một tổn thất lớn. Giờ mà cho thên Quyết đi khách vip chắc phải cho thêm họ vài triệu chứ đừng nói lấy tiền của họ. Cũng đã gần sáng tôi đóng cửa đi ngủ. Quán lại quay lại với tình trạng trước đây, có hai em miền Tây quán được lên thêm mấy sao trong vài ngày. Giờ lại trở về với thời kỳ cơm bình dân.

Hai tuần sau đó đúng đợt mưa kéo dài, ngày *** nào cũng mưa. Khốn nạn nhất là ban ngày thì tạnh cứ đến tối là mưa. Vừa lạnh vừa mưa, quán nào cũng ế chổng ế trơ. Nhà tôi ba đứa hầu như là không có khách. Mưa gió rét mướt ai người ta đi chơi. Đa số mấy anh em buổi tối toàn ngồi chém gió. Tiện tôi mới hỏi phong cách làm việc ở Quất Lâm như thế nào:

- Trước Quỳnh làm ở Quất Lâm ngày đi được nhiều không em..!?

Quỳnh trả lời:

- Nhiều khách anh ạ, ngày em phải đi được 15-20 khách. Nhưng vé chỉ được có 80k thôi. Em có con bạn nó vẫn làm ở đó. Con đấy nó đi căng lắm, ngày nào cũng trên 20 vé. Đợt này ngoài đó cũng không có khách rồi anh ạ.

Cũng đúng thôi Quất Lâm thì cũng là khu du lịch. Chắc chỉ kém Đồ Sơn, việc nhân viên đi nhiều vé là chuyện bình thường. Nhưng giá vé rẻ thì tính ra cũng chỉ bằng chỗ tôi. Tôi hỏi tiếp:

- Thế em làm ngoài đó có lâu không..!?

Quỳnh nói:

- Em mới làm thôi anh ạ, ngày trước em làm trên Hà Nội cơ. Nhưng sau đó em với hai đứa

bạn nữa cặp với ba ông có vợ. Ba ông ấy còn thuê nhà cho bọn em ở riêng. Không cho đi làm nữa mà.

Phải nói là tôi cũng có tí mắt nhìn người, lần đầu gặp tôi đã đánh giá tuy vẻ ngoài ngây ngô nhưng bên trong Quỳnh nó thực sự là một con Hồ Ly Tinh, lần đi khách vip hôm đầu tiên nó đã được bo 2tr. Rồi những lần hóng được chuyện của Thuỷ với Tú Anh nó buôn lại cho tôi thì tôi đoán nó cũng không phải người đơn giản. Tôi tò mò hỏi tiếp:

- Uây, em cặp với người đã có vợ mà không sợ à. Vợ người ta tìm đến đánh thì sao..

Quỳnh trả lời tỉnh bơ:

- Là do ông chồng cứ bám riết lấy em đó chứ. Chẳng hiểu sao có lần vợ ông ấy biết số gọi điện, nhắn tin chửi em. Nhưng em chẳng sợ, em đòi bỏ nhưng ông ấy không chịu. Nhưng em như thế vẫn chưa ăn thua bằng con bạn ở cùng nhà.

Tôi với bọn cái Hoa cái Tuyết vẫn ngồi chăm chú nghe. Quỳnh tiếp:

- Con bạn em nó còn xui bồ về đánh vợ, bỏ vợ để cưới nó. Không ai nghĩ thằng đó dám làm. Vậy mà về nhà đánh vợ xong đòi bỏ thật. Bỏ vợ xong thì con kia nó cũng đi cặp với thằng khác. Xong nó còn nhắn tin cho vợ ông kia là "đấy em bỏ chồng chị rồi đấy, chị xem mà giữ anh ấy."

Tôi cũng hơi choáng với tiểu sử của Quỳnh, tôi hỏi:

- Thế sao em không ở với bồ mà lại đi làm...!? Bị vợ nó bắt được à..!?

Quỳnh cười:

- Không, em chán em bỏ thôi. Ngày trước bồ em nó buôn lợn cũng nhiều tiền lắm. Lo cho em đủ thứ, từ đợt cặp với em thì nó bỏ bê làm ăn. Xong vợ nó cứ thi thoảng lại dọa em. Em cũng chán nên bỏ. Giờ vẫn gọi điện cho em nhưng em không nghe máy. Thấy bảo giờ chuyển sang đưa kẹo, ke thuê rồi.

Từ anh buôn Lợn chuyển nghề đưa thuốc lắc thì đúng là vãi cả Lợn. Quỳnh kể tiếp:

- Em mới làm ở Quất Lâm được gần tháng thôi. Nói chuyện với cái Hoa trên facebook nên em ra đây.

Hoa tiếp lời:

- Con này nó không làm được ở đâu lâu đâu anh. Nó thay chỗ làm liên tục.

Thì Quyết thì dường như không mặn mà với câu chuyện bồ bịch của Quỳnh lắm. Nó ngồi xem ti vi với ăn bim bim ngon lành. Qua câu chuyện thì tôi thấy Quỳnh là đại diện cho một con "Phò" chính hiệu bị cả xã hội ghét bỏ. Nó không còn phải là bóc bánh trả tiền, tình một đêm đường ai nấy đi nữa mà nó đóng luôn chồng người khác.

Cũng chính vì có những người như Quỳnh nên xã hội mới có câu "Không Nghe Phò Kể Chuyện." Bản thân tôi nghe đến đoạn con bạn của Quỳnh xui thằng bồ về bỏ vợ để cưới nó là tôi thấy Chối rồi. Ấy vậy mà thằng Ngu kia cũng làm theo sau đó nhận quả đắng. Tan nát cửa nhà, con bồ cũng bỏ đi theo thằng khác. Tôi cũng nói thẳng:

- Ở đây nhà anh không khuyến khích chuyện yêu đương, bồ bịch. Xung quanh đây người ta cũng ghét mình lắm rồi. Đừng để có ngày người ta tìm đến đánh ghen nhé. Đi làm nó khác mà cặp bồ thì lại là chuyện khác đấy.

Quỳnh nghe thế thì bảo:

- Vâng, em biết rồi. Với lại em cũng không xác định ở đây lâu.

Đang ngồi thì bà chị gọi:

- Cậu cho cái Quỳnh lên khách sạn đi nhanh vé 1tr nhé. Khách hỏi hai đứa kia nhưng bọn nó về rồi còn đâu. Bảo Quỳnh đi cũng được. Xong nhớ thu tiền khách luôn.

Vậy là vắng hai em miền Tây thì Quỳnh là người được chọn. Tôi cũng dặn dò cẩn thận, nói số phòng với thu bao tiền xong tôi gọi taxi cho nó đi đến khách sạn. Quỳnh đi thì Hoa mới dám nói:

- Nó yêu đương nhiều lắm anh ạ, ngày trước cũng định lấy chồng rồi. Nhưng trước ngày cưới còn đi với thằng khác. Xong phải trả lễ lại nhà chồng đó.

Tôi hỏi:

- Sao em biết.!??

Hoa tiếp:

- Thì nhà nó gần nhà em, hôm ăn hỏi em đi phụ dâu cho nó mà. Thế nên đợt trước em xin về là đi trả lễ cùng nó đấy. Đi nhận cùng thì đi trả cũng phải đi cùng. Mà trước nó còn tán cả người yêu em, mới xuống đây nên ngoan vậy thôi. Chứ nó cậ nó xinh cũng chẳng lắm.

Hoa nó nói nó cũng không thích cái Quỳnh, nhưng đợt vừa rồi do nhà không có nhân viên nên nó rủ Quỳnh xuống. Với lại nó biết cái Quỳnh không ở đâu làm lâu nên cũng thấy bình thường. Nhưng nghe Quỳnh kể chuyện với Hoa nói thêm thì tôi từ hôm đó cũng không ưa nó lắm. Mà công nhận càng sống lâu thì Quỳnh nó càng thể hiện độ Chảnh của mình. Trước đây do có Thuỷ với Tú Anh nên nó biết thân biết phận ko dám thể hiện ra ngoài. Giờ hai em miền Tây đã đi thì nó thay đổi hẳn.

Điện thoại đổ chuông, lại còn là cuộc gọi video. Linh đầu điện gọi cho tôi, chà có chuyện gì thế nhỉ? Tôi ấn nghe, mấy giây đầu chắc do mạng kém hay sao mà tôi cứ alo, alo nhưng không ai trả lời. Video thì chỉ thấy một màu đen, lại còn ù ù tiếng gió chạm vào tiếng phồng bạt, hay áo mưa gì đó kêu sột soạt. Tôi đứng lên giơ cao máy miệng vẫn:

- Alo, gọi mà không nói gì à...

Nhưng màn hình vẫn tối om.....